

קורבן אפרת
רצה או תאוונה?

במלוא הכאב והיסורים.
"לשני ילדיי: מירב ועמית. אשר
איבדו מצד אחד אב ואחד להיים ומצד
שני את אפרת. שרק התחילו להכיר
ולאהוב...
"לבני מישפחתי: - מישפחה
מפוררת, המתייסרת וכואבת את אשר
אירע ביום בהיר ומאז ככה הנר...
"כל רצוני הוא להוכיח מעל לספק
סביר כי אפרת לא נרצחה. אלא
שחירפה את נפשה באומץ לב ובגבורה
עילאית, מעוצמת אנושיותה וערך
חיייהאדם שקוננו כנפשה. ועליידי
התערבותה הספונטאנית, כרי לנסות
ולחציל את חיי שלי, התעלמה מכל
הסכנות שריחפו עליה. אפרת, בצערה
זה, שילמה במחיר חייה שלה. יהיה
זיכרה כרוך לעד."

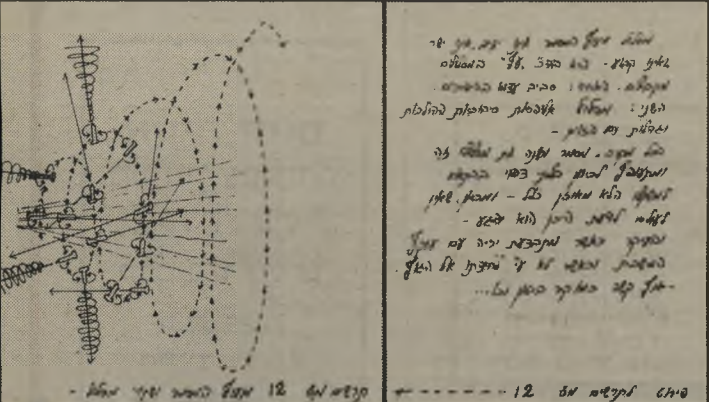
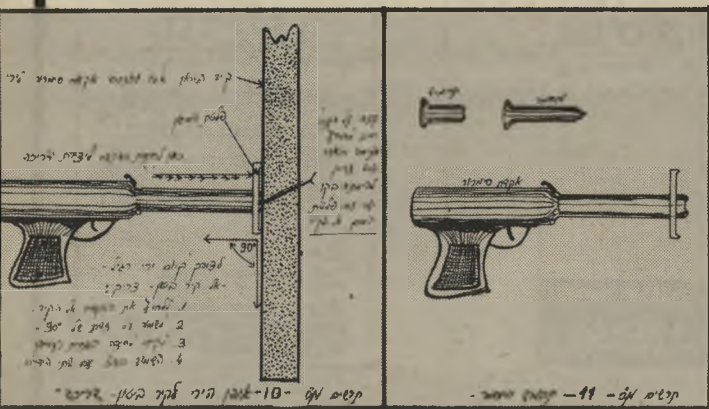
פרי מצרף לחוברת את פסקי-הדין
בשתי הערכאות, את כל העדויות
במישפט ואת הערותיו עליהן. וכן
תרשים של מקום האירוע ואקדחי
המיסמור. שישה שופטים לא מצאו כל
ספק באשמתו של פרי והוא מיצה את
הרשות השיפוטית. נותרה לפניו רק
אפשרות אחת: החנינה. יתכן שפסק
הדין אכן עשה צדק, אבל הסכל שעבר
ועובר על פרי יהיה אולי סיבה מספקת
לנשיאה-המדינה לאשר לפרי חנינה
אחרי ריצוי כמה שנים בכלא. את
עונשו האמיתי ישא, כפי שהוא עצמו
יודע, בהירווריו היומיומיים על אוב-
דנה של האובתו, אפרת, ועל אחריותו
למותה. **■ אילנה אלון**

אפרת בצילום אמנותי שצילם פרי
"היא היתה מלאך!"

אקדחי-המסמרים
סידור מיוחד לירי

שירותו של ירי האקדח שהבין פרי בבלא
"השופטים זייפו את הפרוטוקול!"

אפרת בציוור של פרי
"היא קינאה!"

עומדת בצומת. הוא עצר ליד הרמזור
שבו נעלמה הצעירה, אך לא ראה
אותה. ואו המשיך לנסוע מוכה-הלם עד
שהגיע למקום-עבודתו של אחיו. משם
הוסגר למישטרה.

אפרת נעלמה מהצומת. מכיוון
שהיא נגררה על-ידי המכונית הנוסעת
כמה מטרים ונותרה מוטלת במרחק-מה
מהצומת, שם גילו אותה עוברי-אורח.
ייתכן מאוד שהיו מקבלים את
גירסתו של פרי, לולא גילה הפאתולוג,
ד"ר בצלאל בלוך, כי אפרת נפגעה
בעורפה. התובעת, שולמית אמיר,
הכינה את כתב-האישום שבו קבעה כי
היה זה רצח מתוכנן. היא האשימה את
פרי כי לא התכוון להתאבד. אלא
שכאשר ראה את אפרת פותחת את
הדלת ומנסה לצאת מחייו לנצח,
החליט להורגה. הוא שלף את אקדחי
המיסמור וירה בעורפה וירה אחת
שגרמה למותה אחרי שבוע ימים.

הירווריו על אובדן האהובה

ב חוברת העבה שכתב פרי
בכלא, אחרי שנרחה ערעורו
לבית המשפט העליון, הוא מתלונן על
כך שלא ניתן לו לערוך שיחזור המצב
שהיה במכונית בעת הפגיעה באפרת.
לדבריו, היה שיחזור כזה מוכיח את
חפותו, הוא גם התלונן על כך
שהמישטרה לא לקחה טביעות-אצבע
מכלי-הרצח, דבר שהיה מוכיח כיצד
ובאיו יד אחזה אפרת בנשק.

וכאיו יד אחזה אפרת בנשק.
השופטים קיבלו את גירסת
התביעה והרשיעו את פרי ברצח. גם
בית-המשפט העליון, שאליו עינע
פרי, לא שינה את פסקי-הדין. פרי נותר
אסיר-עולם.

ונותרה לי המיית הלב המתעטף
בינוני. פורצת ועולה למרומי הנצח
האינסופי קינת ליבי על אובדנם של
חיים פריעניים. על הפרח בגני שנקטף
בליבוע פריחתו. על אהבה קרושה
וזכה שרעכה. על תיקוות שפרחו
ונגונו. על עולמים שנגרעו. על אשר
עילאי שנקבר בעורו וזהר וניצוהו
הרעננים והמחייכים את השירה
הנשגבת שנפסקה באמצע מיזמורה.
אני תוהה ובוהה בתוך תופת הגיהינם

הוא מתלונן על השופטים שזייפו.
לדבריו, את הפרוטוקול, כדי להרשיעו.
אבל בעיקר הוא מנסה לשכנע כי
לא רצה את אפרת, וכי ירו לא היתה
במעשה נורא כזה. הוא אומר: "ההליכה
של אפרת הינו העונש האחד הכבד
והקשה מכל שנגזר עליי, במר גורלי.
ושלילת-החפוש שגזר עליי בית-
המישפט אינה מעלה ואינה מורידה.
המשמעות לחיי אברה לי עם אובדנה
של אפרת, מותה הותיר כנפשי את
כאבי, יסורי ותחושת האבל והשכול
על מותה הטראגי. למען אלה אני
מוסיף לחיות. חשוב לי להוכיח לכולם:
"להוריה: רוזה ועימנואל, לאחי
יותיה ציפי ודליה, היקרים לי מאוד,
אשר איבדו בת, אחות אוהבה ויקרה
כל-יכך, ונפשמם נותרה שסועה ופצועה
במהלך הדין."

קשר כלשהו עם
אותו יום גורלי כאשר בשבריר של
שניה היכנו הברק ומאז חרב עולמי...
איך אוכל שלא לבכות? אבכה את ככיי
עד ערובי-ימי על מותה ואובדנה של
אשה אוהבה ונערצת כליכך, "כותב פרי
בחוברת.
אחרי שהתברר לפרי כי מבתי-
המישפט לא תצא לו הישועה, וכי רינו
נחרץ סופית, החליט לפנות אל לב
הציבור בדרך אחרת. הוא כתב וערך את
החוברת המרשימה בכתב-ידו המעוגל.
בחוברת הוא מסביר את הליכי
המישפט ואת העוולות שנגרמו לו. הוא
מתלונן על סניגורו בבית-המישפט
המחויי, ועל כך שבית-המישפט לא נתן
לו אפשרות להחליף את הסניגור
במהלך הדין."